

η κόμισσα της φάμπρικας

των Α.Γιαλαμά - Κ.Πρετεντέρη

Δεκέμβριος
2015

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Τα τελευταία χρόνια συνεχίσαμε την προσπάθειά μας να παρουσιάσουμε στους φίλους των Βρυξελλών σελίδες από την πλούσια παρακαταθήκη του Ελληνικού Θεάτρου και ιδιαίτερα του σύγχρονου ελληνικού θεάτρου με τη δουλειά 'νέων' συγγραφέων, όπως ο Γιώργος Παλούμπης («Το Πέναλτι», Φεβρουάριος 2009) ο ΑΡΚΑΣ («Εχθροί εξ αίματος», Δεκέμβριος 2010) ο Γιώργος Ηλιόπουλος («Desperados», Νοέμβριος 2011) ο Άκης Δήμου («Ντέστιν» και «Τα λουλούδια στην Κυρία», Μάρτιος 2012 και «Αλμυρός Ουρανός», Μάιος 2015), ο Γιάννης Τσίρος («Αξύριστα πιγούνια», Ιανουάριος 2014) η Χρύσα Σπηλιώτη («Ποιος ανακάλυψε την Αμερική», Ιανουάριος 2014) και ο Βασίλης Μαυρογεωργίου («Μια τεράστια έκρηξη», Οκτώβριος 2014). Ενδιάμεσα βέβαια παρουσιάσαμε και έργα του κλασικού ρεπερτορίου όπως «Οι Φοιτητές» του Γ. Ξενοπούλου και «Οι φουσκοθαλασσιές» του Δ. Μπόγρη, πιστοί πάντα στο Ελληνικό Θέατρο.

Ένα είδος με το οποίο δεν είχαμε την ευκαιρία να ασχοληθούμε ήταν η κλασική νεοελληνική κωμωδία - «φαρσοκωμωδία» σύμφωνα με το θεατρολόγο Κώστα Γεωργουσόπουλο- που κυριάρχησε στο θέατρο και μεταφέρθηκε στον «ασπρόμαυρο» κινηματογράφο των δεκαετιών του 1950 και 1960, προσφέροντας διασκέδαση και ψυχαγωγία στις γενιές της εποχής εκείνης, οι οποίες έχοντας αφήσει πίσω τις δυσκολίες των προηγούμενων χρόνων έβλεπαν με αισιοδοξία το μέλλον.

Το ψάξιμο μάς έφερε σε μια πολύ φρέσκια κωμωδία του αξεπέραστου συγγραφικού διδύμου Ασημάκη Γιαλαμά και Κώστα Πρετεντέρη, τη γνωστή από την πετυχημένη κινηματογραφική της μεταφορά «Κόμισσα της Φάμπρικας». Η αμεσότητα του έργου, οι κοφτοί και συμπυκνωμένοι διάλογοι, αλλά και το ιδιαίτερο χρώμα μιας ξεχωριστής εποχής που σημάδεψε την Ελλάδα με έντονο τρόπο μάς έκαναν να δοκιμάσουμε και μεις με τη σειρά μας να παρουσιάσουμε το έργο, αποδίδοντας όσο πιο πιστά μπορούμε το «ασπρόμαυρο χρώμα» εκείνης της εποχής. Ελπίζουμε να διασκεδάσετε και να ψυχαγωγηθείτε ανάλογα.

Η ομάδα

Ασ. Γιαλαμάς

Κ. Πρετεντέρης

Ο Ασημάκης Γιαλαμάς γεννήθηκε σ' ένα μικρό, ορεινό χωριό της Μεσσηνίας, την Άνω Μέλπεια - πρώην Άνω Γαράντζα - στις 19 Ιανουαρίου του 1913 και πέθανε στην Αθήνα στις 19 Οκτωβρίου 2004. Τελείωσε το γυμνάσιο στον Μεγισαλά και στη συνέχεια ήρθε στην Αθήνα, όπου γράφτηκε στη Νομική Σχολή αλλά διέκοψε τις σπουδές του και στράφηκε στη δημοσιογραφία για βιοποριστικούς λόγους. Συμμετείχε στην Εθνική Αντίσταση και στον παράνομο εαμικό τύπο, ήταν μάλιστα γραμματέας του ΕΑΜ Δημοσιογράφων. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη σάτιρα, το χρονογράφημα και τον σατιρικό στίχο. Συνεργάστηκε με πολλές εφημερίδες και περιοδικά όπως «Ακρόπολις», «Εσπερινή», «Ημερήσιος Κήρυξ», «Βραδυνή» κ.ά. και δημιούργησε χαρακτηριστικούς τύπους όπως τον «Οδυσσέα Ομηρικό», τον «Γερο-Παρατατικό», τον «Ποιητή του Κάρου» και τον «Κλεόβουλο».

Με το θέατρο ασχολήθηκε το 1940. Τότε, με την κήρυξη του πολέμου, όλοι οι αθηναϊκοί θίασοι, όχι μόνο του μουσικού είδους αλλά και της πρόζας, στράφηκαν στην επιθεώρηση. Οι συγγραφείς επιθεωρήσεων που υπήρχαν δεν επαρκούσαν να καλύψουν τις ανάγκες που παρουσιάστηκαν. Ο Γιαλαμάς, ο Γιώργος Οικονομίδης και ο Γιώργος Θίσιβιος σχημάτισαν μια συγγραφική ομάδα κι έδωσαν στον θίασο της 'Κατερίνας' (Ανδρεάδη) την επιθεώρηση «Πολεμικές καντρίλιες».

Ο Γιαλαμάς συνέχισε μόνος του τη συνεργασία με την Κατερίνα Ανδρεάδη, η οποία ανέβασε μετά την απελευθέρωση, το έργο του «Φαύλος Κύκλος», αποτελούμενο από μια σειρά σκέτς, και το έργο πρόζας «Η κ. Εισαγγελεύς». Επίσης μετά την απελευθέρωση, ανέβηκε στο Θέατρο Κοτοπούλη το έργο του «Ελληνική Εποποιία», με τον Βασίλη Λογοθετίδη, και η επιθεώρησή του «Γιούπι-Γιούπι», που σημείωσε μεγάλη επιτυχία.

Η ασχολία του με το θέατρο υπήρξε συνεχής, ενώ παράλληλα συνέχιζε την συνεργασία του με έντυπα, εφημερίδες και περιοδικά. Τη μεγαλύτερη προσπάθειά του όμως την έστρεψε στο θέατρο. Στα καλύτερα των έργων του περιλαμβάνονται τα «Γιούπι γιούπι», «Μιας πεντάρας νιάτα», η «Κόμισσα της φάμπρικας», η «Δεσποινίς διευθυντής», «Ένας ιπότης για τη Βασούλα», «Βίλα γιάφκα» και «Μπαμπά, ποιος είναι ο μπαμπάς μου;», πολλά από αυτά σε συνεργασία με τον Κώστα Πρετεντέρη, με τον οποίο δημιούργησε γονιμότατο κωμωδιογραφικό δίδυμο. Μαζί του, έγραψε περί τις 22 κωμωδίες, από τις οποίες οι περισσότερες έγιναν στη συνέχεια και κινηματογραφικές ταινίες. Στον κινηματογράφο έδωσε και το σενάριο της ταινίας «Τι έκανες στον πόλεμο Θανάση», που βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Το 2004 τιμήθηκε για το συνολικό του έργο από την ΕΣΗΕΑ μαζί με τους Αλέκο Λιδωρίκη, Αλέκο Σακελλάριο και Δημήτρη Ψαθά.

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1926 και πέθανε το 1978. Από δεκαεπτά χρονών, μαθητής ακόμα στο Πειραματικό Σχολείο Αθηνών, έγραφε νούμερα για επιθεωρήσεις. Αργότερα, σε συνεργασία με τον Γιώργο Οικονομίδη, έγραψε πολλές θεατρικές επιθεωρήσεις κι έκανε μεγάλες ραδιοφωνικές επιτυχίες. Το 1953 παντρεύτηκε την Άννα Βέννη κι απέκτησαν ένα γιο, τον γνωστό δημοσιογράφο Γιάννη Πρετεντέρη. Ξεκίνησε την εικοσιπεντάχρονη δημιουργική του καριέρα το 1953, γράφοντας το θεατρικό έργο «Και ο μήνας έχει εννιά». Έγραψε περισσότερα από σαράντα θεατρικά έργα, συνεργαζόμενος στην αρχή με τους Γ. Θίσιβιο και Α. Γιαλαμά (επιθεωρήσεις) και στη συνέχεια αποκλειστικά με τον Α. Γιαλαμά στις κωμωδίες του. Παράλληλα υπήρξε ευθυμογράφος σε περιοδικά και εφημερίδες, συγγραφέας ραδιοφωνικών εκπομπών («Το Ημερολόγιο ενός θυρωρού», μεγάλη επιτυχία του 60, «Τα καθημερινά του Καθημερινού» με τον Δημήτρη Χορν, «Το νυφικό κρεβάτι» με τον Δημήτρη Χορν και την Έλλη Λαμπέτη, κ.λπ) και στιχουργός δεκάδων τραγουδιών. Από το 1972 συνεχίζει τη συγγραφική θεατρική του καριέρα μόνος, με τον «Νονό μου τον διάβολο» με τον θίασο του Κώστα Βουτσά, ως το 1978 με το τελευταίο του έργο, τον «Κουνενέ», που παίχτηκε επί δύο ολόκληρα χρόνια.

Στον κινηματογράφο, εμφανίστηκε ως σεναριογράφος το 1954 μαζί με τον Ασημάκη Γιαλαμά, σε μία ταινία του Ντίνου Δημόπουλου, το «Χαρούμενο Ξεκίνημα». Έγραψε το σενάριο σε 19 ταινίες, οι περισσότερες από τις οποίες ήταν διασκευές δικών του επιτυχημένων θεατρικών έργων. Μερικές από τις κινηματογραφικές του επιτυχίες περιλαμβάνουν τις ταινίες: «Δεσποινίς Διευθυντής», «Τζένη Τζένη» και «Κάτι Κουρασμένα Παλληκάρια».

Από το 1969, άρχισε να γράφει για την τηλεόραση. Δικά του είναι μερικά από τα πιο επιτυχημένα σήριαλ από καταβολής της Ελληνικής τηλεόρασης: «Ο κύριος συνήγορος» (1970), «Η κοκορόμυαλη», «Η γειτονιά μας», «Τα παιδιά του Ζεβεδαίου», «Ο ονειροπαρμένος», «Εκείνες κι εγώ» (1976), «Ο δρόμος» (1977) και άλλα.

Θεατρικά έργα του δίδυμου Γιαλαμά –Πρετεντέρη.

- 14/6/62: Θίασος Κατερίνας Ανδρεάδη, Θέατρο 'Ακροπόλ', «**Τα παιδιά μας οι κέρβεραι**»
- 8/12/1962: Θίασος Φωτόπουλου –Ηλιόπουλου, - Θέατρο 'Βεάκη', «**Ο Εμίρης και ο Κακομοίρης**»
- 6/1963: Θίασος Β. Μπουρνέλλη, Θέατρο 'Εθνικού Κήπου', «**Οι φτωχοδιάβολοι**»
- 25/12/1963: Θίασος Τζ. Καρέζη, Θέατρο 'Κοτοπούλη', «**Η Δεσποινίς Διευθυντής**»
- 6/10/1964: Θίασος Σ.Γιούλη-Δ.Παπαγιαννόπουλου-Κ.Βουτσά-Κ.Λαμπροπούλου, Θέατρο 'Αμυράλ', «**Τα κουμπιά της εποχής**»
- 6/1965: Θίασος Χ.Σύλβα, Ελληνική Λαϊκή Σκηνή, Θέατρο 'Μινώα', «**Μιας πεντάρας νιάτα**»
- 25/12/1965: Θίασος Τζ. Καρέζη, Θέατρο 'Κεντρικό', «**Η κυρία εκυκλοφόρησε**»
- 3/6/1966: Θίασος Μ. Κοντού-Στ.Ληναίου-Ν.Ρίζου-Σμ. Στεφανίδου, Θέατρο 'Φλορίντα', «**Η κόμισσα της Φάμπρικας**»
- 1/12/1966: Θίασος Α.Κωνσταντάρα-Μ.Κοντού-Ν.Ρίζου, Θέατρο 'Διάνα', «**Κάτι κουρασμένα Παλληκάρια**»
- 3/6/1967: Θίασος Τζ. Καρέζη, Θέατρο 'Αττικό', «**Ένας ιππότης για τη Βασούλα**»
- 13/10/1967: Θίασος Α. Κωνσταντάρα-Μ. Χρονοπούλου-Ν. Ρίζου, Θέατρο 'Διάνα', «**Ήταν ένας πλαίη μπόυ**»
- 7/3/1968: Θίασος Κ.Βουτσά-Μ.Χρονοπούλου-Ν.Ρίζου-Γ.Βογιατζή, Θέατρο 'Φλορίντα', «**Ο Στρατής παραστράτησε**»
- 11/10/1968: Θίασος Α. Κωνσταντάρα-Μ.Κοντού, Θέατρο 'Κοτοπούλη REX', «**Η όμορφη και ο τζαναμπέτης**»
- 12/10/1968: Θίασος Κ.Βουτσά-Μ.Χρονοπούλου-Ν.Ρίζου-Γ.Μιχαλόπουλου, Θέατρο 'Γκλόρια', «**Ο Λεωνίδας δεν τρώει λουλούδια**»
- 9/5/1969: Θίασος Κ.Βουτσά- Ν.Ρίζου- Γ. Βογιατζή, Θέατρο 'Φλορίντα', «**Πετάει, πετάει**»
- 10/1969: Θίασος Κ.Χατζηχρήστου-Μ.Φωτόπουλου, Θέατρο 'Κ.Χατζηχρήστου', «**Βίβα Απάτα**».
- 6/1970: Θίασος Μ.Φωτόπουλου-Α.Φόνσου-Δ.Παπαγιαννόπουλου, Θέατρο 'Απόλλων', «**Η μοναχοκόρη μας**»
- 10/9/1971: Θίασος Α. Κωνσταντάρα, Θέατρο 'REX, πρώην ΣΙΝΕΑΚ', «**Τι 30, τι 40, τι 50**»
- 26/5/1972: Θίασος Γ.Γκιωνάκη, Κ. Παπανίκα, Γ. Μιχαλόπουλου, Ν. Ρίζου, Γ. Μούτσιου, Ντ. Ηλιόπουλου, Θέατρο 'Ρουαγιάλ', «**Απ'την Αθήνα με αγάπη**»
- 11/10/1972: Θίασος Α.Κωνσταντάρα-Β.Κρούσκα, Θέατρο 'ΣΙΝΕΑΚ', «**Ερωτιάρες αλλά ...Ελληνικά**».
- 12/10/1972: Θίασος Γ.Γκιωνάκη-Μ.Κοντού-Ν.Ρίζου, Γ. Μιχαλόπουλου, Θέατρο 'Γκλόρια', «**Ποιος είμ'εγώ, ποια είν'αυτή;**»

Σενάρια διασκευασμένα από τα Θεατρικά έργα για τον Κινηματογράφο των Γιαλαμά –Πρετεντέρη

- 1954: «**Χαρούμενο ξεκίνημα**». Κινημ. Εταιρ. «Φίνος Φίλμ»
- 1962: «**Μην ερωτεύεσαι το Σάββατο**», (σενάριο ειδικά για τον κινηματογράφο) Κινημ. Εταιρ. «Κρόνος Φιλμ/Studio Α»
- 1963: «**Τα παιδιά μας οι κέρβεραι**», Κινημ. Εταιρ. «Αφοί Ρουσσόπουλοι-Γ.Λαζαρίδης»
- 1964: «**Οι φτωχοδιάβολοι**», Κινημ. Εταιρ. «Σπέντζος Φιλμ»
- 1964: «**Ο Εμίρης και ο κακομοίρης**», Κινημ. Εταιρ. «Αφοί Ρουσσόπουλοι-Γ.Λαζαρίδης-Δ.Σαρρής-Κ.Ψαρράς»
- 1966: «**Τζένη Τζένη**», Κινημ. Εταιρ. «Φίνος Φιλμ»
- 1966: «**Μιας πεντάρας νιάτα**», Κινημ. Εταιρ. «Κλέαρχος Κονιτσιώτης»
- 1967: «**Κάτι κουρασμένα παλληκάρια**», Κινημ. Εταιρ. «Φίνος Φιλμ»
- 1968: «**Ένας Ιππότης για τη Βασούλα**», Κινημ. Εταιρ. «Φίνος Φιλμ» (διασκευή σεναρίου Γ. Δαλιανίδη)
- 1969: «**Ο Τζαναμπέτης**» (από το θεατρικό «Η όμορφη κι ο τζαναμπέτης») Κινημ. Εταιρ. «Καραγιάννης-Καρατζόπουλος»
- 1969: «**Η Κόμισσα της Φάμπρικας**», Κινημ. Εταιρ. «Κλέαρχος Κονιτσιώτης»
- 1969: «**Ο Στρατής παραστράτησε**», Κινημ. Εταιρ. «Καραγιάννης –Καρατζόπουλος»
- 1971: «**Τι έκανες στον πόλεμο Θανάση;**» (Σενάριο Α. Γιαλαμάς, διασκευή Ν. Κατσουρίδης) Κινημ. Εταιρ. «Ντίνος Κατσουρίδης»
- 1972: «**Τι τριάντα, τι σαράντα, τι πενήντα**», Κινημ. Εταιρ. «Καραγιάννης –Καρατζόπουλος»
- 1973: «**Δικτάτωρ καλεί Θανάση**», Κινημ. Εταιρ. «Φίνος Φιλμ» (Σενάριο: Ασημάκης Γιαλαμάς-Πάνος Γλυκοφρύδης)

Ο ΑΣΗΜΑΚΗΣ ΓΙΑΛΑΜΑΣ

(Ο σύντροφος, ο συναγωνιστής μας)

ΚΑΙ στο φεγγιό του το παντοτινό, ο αγαπημένος μας σύντροφος, ο συναγωνιστής Ασημάκης Γιαλαμάς, κράτησε τα δικά του μέτρα. Κι έφυγε για το μακρινό ταξίδι με τις δικές του προδιαγραφές. Το απόγειο της περασμένης Τετάρτης, με την παρουσία των φίλων από τη δημοσιογραφία, το θέατρο. Ο «γραφιάς του δρόμου», όπως έλεγε ο Βάρναλης, τέλειωσε τη διαδρομή του.

Ο ΑΣΗΜΑΚΗΣ ανήκει στην κατηγορία των συγγραφέων και δημοσιογράφων, που έχουν αφήσει εποχή. Όλη σχεδόν τη ζωή του τη μοίρασε ανάμεσα στη δημοσιογραφία και της εφημερίδας το αντιμόνιο των τυπογραφείων και τις αίθουσες των θεάτρων.

ΜΕ ΤΗΝ πένα του, ο Ασημάκης καυτηρίαζε τα στραβά κι ανάποδα μιας ολόκληρης εποχής και πάντα αταλάντευτα βρισκόταν στο πλευρό των αδικημένων. Η επιλογή αυτή, που 'χε κάνει από τα πρώτα της δημοσιογραφικής ζωής βήματα, δεν ήταν καθόλου εύκολη να την τηρήσεις και τα κυνηγητά κάθε μορφής, συχνά ασφυκτικά, εξοντωτικά.

ΑΠΑΝΩΤΕΣ οι διώξεις, τα «καλέσματα», τα «μπιλιετάκια», που του έστελναν τα αστυνομικά τμήματα και οι γαλονάδες, να σπεύσει να παρουσιαστεί «δι' υπόθεσίν» του. Κι ο Ασημάκης, και στις πιο δύσκολες στιγμές, έσπευδε να παρουσιαστεί. Είναι γεγονός πως, παρ' όλα αυτά, ο Ασημάκης ποτέ δεν έχασε το κέφι του, ούτε το χιούμορ, που το 'χε πάντα σε άμεση χρήση και δράση.

ΕΙΝΑΙ χρέος και νιώθω την ανάγκη να το πω πως τον διέκρινε μια βαθιά προσήλωση και βαθύτερη επίσης σταθερότητα στο προοδευτικό λαϊκό κίνημα, στις πιο δύσκολες καμπές του και ιδίως στα χρόνια των κατατρεγμών και των αδίστακτων, εξοντωτικών ρυθμών.

Ο ΑΣΗΜΑΚΗΣ δε συμβιβάστηκε και δεν υποτάχθηκε ποτέ στην όποια μορφή αντίδρασης και πρώτα απ' όλα της πιο επιθετικής εξοντωτικής στα μαύρα χρόνια της αμερικανοκρατίας. Και δεν είναι τυχαίο ότι ενώ πρωτοκλασάτα στελέχη της Αριστεράς όχι μόνο την εγκατέλειψαν, αλλά και την πολέμησαν και την πολεμούν ξεδιάντροπα, ο Γιαλαμάς όχι μόνον έμεινε ο ίδιος, αλλά έγινε και καλύτερος, παίρνοντας εντονότερα μέρος στην υπεράσπιση και στην εκλαΐκευση των λαϊκών αγώνων.

ΣΤΑ παραπάνω είναι σχετικό και το καθημερινό ενδιαφέρον, με το οποίο ζούσε και βοηθούσε τον «Ριζοσπάστη» με το χειρόγραφο. Έτοιμος σε κάθε περίπτωση να μπει στο τραπέζι της σύνταξης και να δώσει ακόμη και τα φαρμακεία, ή κάποια ανταπόκριση από την επαρχία. Έτοιμος για ό,τι χρειαζόταν η εφημερίδα. Ποτέ δεν το έπαιζε «βεντέτα». Μισόν αιώνα έφηβος και πάντα έτοιμος.

ΑΠ' ΟΛΑ, όμως, η Αγτίσταση, το ΕΑΜ, είχε γιομίσει τη ζωή του και πάνω σ' αυτό σμίλεψε μια μεγάλη παραγωγή, που τη σφράγισε με τη δική του ανθρωπιά. Χαιρόταν, όταν αυτός ο γραμματέας του ΕΑΜ Δημοσιογράφων της ΕΣΗΕΑ ξετύλιγε τις μακρινές εκείνες αναμνήσεις του, τότε με τον Ψαθά, τότε με τον Κ. Βιδάλη, τον Καρβούνη και αμέτρητους άλλους. Όλοι τον αγαπούσαν και όλους τους αγαπούσε. Ο Ασημάκης μέσα στο πολύβουο καφενείο (Αγίου Μελετίου Πατησίων), κάτω από τα χτυπήματα που κάνουν τα πούλια στο τάβλι, έβρισκε «ησυχία» για να βγάλει της μέρας το χειρόγραφο.

ΠΑΝΤΑ με τιμή ιδιαίτερη ο λόγος του για τα χρόνια τα μεγάλα του ΕΑΜ, που δούλεψε ακούραστα κι άφοβα στα παράνομα έντυπα, τότε που με το γέλιο είχε ενταχθεί στο «κύκλωμα» του θανάτου, που παρ' ολίγο να τον άρπαζε και θα τέλειωνε για πάντα. Από τους πρώτους, πού έδωσε «παρών» στο κάλεσμα του ΕΑΜ και όρθιος μαζί μας στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου, τραγουδώντας μαζί μας του Καρβούνη το Θούριο: «Βροντάει ο Ολυμπος». Πορεία αταλάντευτη, πορεία αγωνιστική, αθόρυβη, διακριτική στον ανηφορικό δρόμο ο αγωνιστής δημοσιογράφος δίπλα στους εργαζόμενους. Έφηβος και προχτές ακόμη, όπως έμπαινε τότε πριν από μισόν αιώνα στην δημοσιογραφία και του θεάτρου τους μεγάλους δρόμους. Ασημάκη, σύντροφε και ακριβέ φίλε, το χειρόγραφο το στερνό τέλειωσε, όπως κάθε μέρα, για να πεις, όπως ήθελες, καλοσυνάτα, ειρηνικά, ανθρωπινά Καλημέρα στους αναγνώστες που καρτερούσαν.

Του

Νίκου ΚΑΡΑΝΘΗΝΟΥ

(Νεκρολογία στον Ριζοσπάστη, 24/10/2004)

«Η Κόμισσα της Φάμπρικας»

των

Ασημάκη Γιαλαμά

και

Κώστα Πρετεντέρη

Σκηνοθεσία: **Τάσος Νυχάς**

Σκηνικά: **Christian Guilmin**

Κοστούμια: **Βαρβάρα Κάζιρα**

Αφίσα: **Αναΐς Νικολιάν**

Μουσική επιμέλεια: **Νίκος Χατζούδης**

Video Art: **Νίκος Νυχάς**

Κατασκευή σκηνικών: **Thierry Dupont**

Μακιγιάζ: **Βάσω Μαυροειδή**

Φροντιστήριο: **Νικολέττα Σακαλίδου**

Παίζουν (με τη σειρά που εμφανίζονται)

Ντιάνα: **Άννα Κωνσταντάτου**

Έφη: **Μαριάννα Κολυβά**

Κοσμάς: **Απόστολος Ιωακειμίδης**

Χρήστος: **Νίκος Χατζούδης**

Χρήστος: **Σταύρος Αβδούλος**

Στασούλα: **Αναΐς Νικολιάν**

Δήμητρα: **Λίτα Καλογεροπούλου**

Χαράλαμπος: **Τάκης Δασκαλέρος**

Χρήστος: **Αλέξανδρος Αντωνόπουλος**

Αρχιφύλαξ: **Παναγιώτης Μιχαέλης**

Φανή: **Έλενα Τασιούλα**

Ουρανία: **Βαρβάρα Κάζιρα**

Ναύαρχος: **Γιώργος Αλεξάκης**

Αστυνόμος: **Τάκης Πλέσσας**

Μαρία: **Βενετία Παπασυμεών**

Από την πρώτη παράσταση στην Αθήνα, το 1996, όρθιοι από αριστερά: Στ.Ληναίος, Ν.Ρίζος, Δ.Ζακυνθινός, Ν.Τσούκας. Καθιστές: Σμ.Στεφανίδου, Μ.Κοντού, Γ.Σοϊμίρη

Από τις πρόβες της Ομάδας μας, όρθιοι από αριστερά: Ν.Χατζούδης, Σ.Αβδούλος, Π.Μιχαέλης, Α.Αντωνόπουλος. Καθιστές: Λ. Καλογεροπούλου, Μ. Κολυβά, Α. Νικολιάν

Η ΦΑΡΣΟΚΩΜΩΔΙΑ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΛΑΜΑΣ

του Κώστα Γεωργουσόπουλου

Το Κωμειδύλλιο και η Επιθεώρηση είναι δύο θεατρικές φόρμες αυθεντικά ελληνικές, ιθαγενείς. Αν και συχνά οι ανόητοι είχαν παρεξηγήσει τον όρο *ιθαγένεια* που είχα εισαγάγει στα θεατρικά μας πράγματα από το 1971, επέμενα ότι *ιθαγενές* είναι η αυθεντική έκφραση ενός λαού ανεξάρτητα από την καταγωγή, προέλευση ή την ιστορία μια μορφής.

Ο Ερωτόκριτος και η Ερωφίλη παρ'όλο που οφείλουν το θέμα τους σε δάνεια κλεμμένα είναι ιθαγενείς μορφές αφού το ουσιώδες στοιχείο της ιδιοσυγκρασίας τους είναι η γλώσσα, φορέας ιδεολογίας και σχήμα ήθους αμιγώς ελληνικού.

Το Κωμειδύλλιο και η Επιθεώρηση μεταπλάθουν ελληνικά δάνειες φόρμες αλλά τις μεταστοιχειώνουν ταυτόχρονα και τις μεταμορφώνουν ώστε και ως όψις και ως ύλη να φαίνονται και να ακούγονται ελληνικά.

Η ιθαγένεια αποκτάται στην τέχνη συνήθως δια πολιτογραφήσεως, ώσπου το ξένο ή το δάνειο αρχίζει να συμπεριφέρεται ελληνικά ή να εκφράζει αυθεντικά τις ανάγκες του έλληνα ανθρώπου.

Ένα τέτοιο ιθαγενές και ως εκ τούτου αυθεντικό είδος θεάτρου εκ μεταδημοτεύσεως είναι η Φαρσοκωμωδία, ένα θεατρικό μόρφωμα που πρωτοεμφανίστηκε δειλά προπολεμικά αλλά καταπλημμύρισε την αθηναϊκή σκηνή μετά τον πόλεμο με αποκορύφωμα τη δεκαετία του '50.

Τι είναι φαρσοκωμωδία; Κατ'αρχάς είναι είδος άγνωστο στην Ευρώπη, έχει όμως κάποιες ρίζες σ'ένα αμερικανικό κωμικό ιδίωμα που θριάμβευσε με τα φιλμ του Τζέρρυ Λούις, των Άμποτ και Κοστέλλο και των πρώτων κωμωδιών του Γούντυ Άλλεν. Η φαρσοκωμωδία είναι ένα μικτό είδος θεάτρου, τα συστατικά του είναι αυτό που δηλώνει η λεκτική του σύνθετος: φάρσα και κωμωδία.

Το πρώτο αναφέρεται στη φόρμα, το δεύτερο στο περιεχόμενο. Πράγματι οι φαρσοκωμωδίες ακολουθούν πιστά την τεχνική, τα τερτίπια και τις στρατηγικές της φάρσας. Απροσδόκητα, παράλογες εμπλοκές, τυχαίες συναντήσεις που αποδεικνύονται καταστροφικές, ρυθμός καταιγιστικός, ανατροπές σαν μηχανισμοί ωρολογιακής βόμβας.

Από την κωμωδία και ιδιαίτερα από την κωμωδία ηθών και αντιθέτων χαρακτήρων η φαρσοκωμωδία αντλεί το ηθογραφικό της κυρίως περιεχόμενο.

Η ελληνική φαρσοκωμωδία καταγράφει σχεδόν νατουραλιστικά με ακρίβεια ντοκυμαντέρ τα ελληνικά ήθη, σχεδιάζει με οίστρο τυπικούς κοινωνικούς χαρακτήρες και εκτυλίσσεται συνήθως σε ένα συγκεκριμένο πολιτικό και ιδεολογικό πεδίο. Οι χαρακτήρες ή οι τύποι της φαρσοκωμωδίας έχουν περιεχόμενο αναγνωρίσιμο, αλλά συμπεριφέρονται με τις ταχύτητες της φάρσας και εμπλέκονται στα φαρσικά γράναζια.

Φαρσοκωμωδία είναι να παίζεις το «Ο Μπαμπάς εκπαιδεύεται» του Μελά με την ευφορία της φάρσας του Φεϋντ, με τους ρυθμούς και τα παράδοξα φερσίματα του «Ψύλλοι στ'αυτιά»

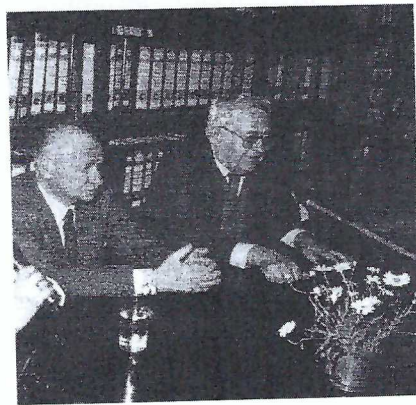
Ο Ψαθάς, ο Γ.Ρούσσος, ο Τσιφόρος, ο Τζαβέλλας, ο Σακελλάριος και ο Γιαννακόπουλος, ο Τσεκούρας, ο Γιαλαμάς και ο Πρετεντέρης ξεκίνησαν ως κωμωδιογράφοι ηθών αλλά γρήγορα προσεχώρησαν στο νέο είδος.

Το νέο είδος συνδύαζε τη μεγάλη παράδοση της κοινωνικής κριτικής που εκπροσωπεί η κωμωδία με τη λαϊκότητα και το υγιές γέλιο της φαρσικής ευτυχίας.

Ο «Φον Δημητράκης» είναι κωμωδία, αλλά το «Ζητείται ψεύτης» φαρσοκωμωδία. «Οι Γερμανοί ξανάρχονται» είναι κωμωδία, όπως και η «Δεσπονίς ετών 39», αλλά ο «Φίλος μου ο Λευτεράκης» είναι φαρσοκωμωδία. Η «Πινακοθήκη των ηλιθίων» του Τσιφόρου είναι κωμωδία και κομεντί αλλά οι «Γαμπροί της Ευτυχίας» είναι φαρσοκωμωδία, το «Μιας πεντάρας νιάτα» είναι κωμωδία αλλά το «Μπαμπά, ποιος ήταν ο μπαμπάς μου;» του Γιαλαμά είναι φαρσοκωμωδία.

Τελευταίος εκπρόσωπος αυτού του ζωντανού και παμπόνηρου, πολυμήχανου και ποικιλόμορφου θεατρικού είδους ο Γιαλαμάς. Οι φαρσοκωμωδίες του έχουν τη χάρη και την ευφορία των «τρελλών» μονόπρακτων του Τσέχωφ (όπως η «Αρκούδα») αλλά πίσω ηχεί ο κοινωνικός έλεγχος, η κριτική των ηθών, η ιδεολογική σκοπιά του Γιαλαμά, ενός συνειδητού, αγωνιστή, πολίτη που δεν μετέχει απλώς στα κοινά, αλλά διεκδικεί το δικαίωμα να τα μεταβάλλει ή να τα ανατρέψει.

(Από την έκδοση του «Ανοιχτού Θεάτρου» του Γιώργου Μιχαηλίδη του προτελευταίου έργου του Ασημάκη Γιαλαμά «Το Χρήμα» που παραστάθηκε από το Θέατρο αυτό την περίοδο 1994-1995. Το τελευταίο του έργο ήταν «Η ταυτότητα» που παραστάθηκε την επόμενη χρονιά.)

Ο Ασημάκης Γιαλαμάς με τον πρόεδρο της Εταιρείας Θεατρικών Συγγραφέων της ΕΣΣΔ Ρόζωφ, σε επίσκεψή του στην Ελλάδα.

«Η Κόμισσα της Φάμπρικας» Δυο λόγια για το έργο

Η 'φαρσοκωμωδία' αυτή των Γιαλαμά Πρετεντέρη εντάσσεται στην οπτική της δεκαετίας του 1960, όχι μόνο από καλλιτεχνικής πλευράς, δηλαδή σαν αυτοτελές θεατρικό έργο που γράφεται για να παιχτεί από γνωστούς ηθοποιούς του θεάτρου και του κινηματογράφου (Στέφανος Ληναίος, Μάρω Κοντού, Νίκος Ρίζος κλπ) αλλά και σαν περιεχόμενο. Πράγματι, καταγράφει *σχεδόν ντοκουμαντικά με ακρίβεια ντοκουμαντέρ τα ελληνικά ήθη*, όπως γράφει ο θεατρολόγος Κώστας Γεωργουσόπουλος, και φέρνει στην επιφάνεια, μέσω των χαρακτήρων και της πλοκής της, το συγκεκριμένο κοινωνικό, πολιτικό και ιδεολογικό πλαίσιο της εποχής της, δηλαδή του 1966.

Οι δρόμοι ενός αστυφύλακα, γνήσιου λαϊκού παιδιού που μένει σε ένα παλιό αθηναϊκό σπίτι κληρονομιά εξ αδιαιρέτου με άλλους δυο εξαδέλφους του που έχουν ακριβώς το ίδιο όνομα, και μιας πλούσιας κοπέλας της καλής κοινωνίας του Ψυχικού, με θείο ναύαρχο και κυβερνητικό παράγοντα, συναντώνται με ανορθόδοξο, «φαρσικό» τρόπο. Η Έφη συλλαμβάνεται από τον Χρήστο ακριβώς τη στιγμή που βγαίνει από το διαμέρισμα του εραστή της παντρεμένης της αδελφής. Το έχει διαρρήξει για να πάρει ερωτική αλληλογραφία που θα έβαζε σε κίνδυνο την οικογενειακή ηρεμία. Φυσικά ο λόγος δεν μπορεί να αποκαλυφθεί και δημιουργείται η εντύπωση της διάρρηξης για κλοπή. Ο Χρήστος γοητεύεται από την ομορφιά της Έφης και προσπαθεί να τη βοηθήσει μέσω της δυναμικής μητέρας του που δουλεύει σε εργοστάσιο καραμελοποιίας και έχει πρωταγωνιστικό ρόλο στον συνδικαλιστικό αγώνα για βελτίωση των συνθηκών δουλειάς και αμοιβής. Η κυρία Δήμητρα θεωρώντας πως η Έφη έχει συλληφθεί κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης αριστερών διεκδικήσεων αναλαμβάνει με χαρά να την βοηθήσει βρίσκοντάς της δουλειά στο εργοστάσιο, προς μεγάλη ευχαρίστηση του ενός εκ των εξαδέλφων, του Χρήστου του αριστερού, ενώ θαυμασμό εκφράζει και ο άλλος εξαδελφός, ο Χρήστος ο διαρρήκτης, θεωρώντας όμως αυτός πως η κοπέλα είναι το θηλυκό του αντίστοιχο. Η Έφη με τη σειρά της, επιτυγχάνοντας παρέμβαση του θείου της ναύαρχου-παράγοντα που αγνοεί την αλήθεια, βοηθά τον Χρήστο τον αστυφύλακα να βελτιώσει τη θέση του στην υπηρεσία. Τελικά μέσα από πολλές ανατρεπτικές φάρσες η αλήθεια αποκαλύπτεται, αρχικά πληγώνοντας τον Χρήστο που θεωρεί ότι εμπαιζόταν από την Έφη αλλά τελικά το χάπυ έντ έρχεται, για να κλείσει ιδανικά την έξυπνη αυτή κωμωδία.

Μέσα από τις σκηνές που εκτυλίσσονται με γρήγορο ρυθμό αποτυπώνεται η εικόνα της εποχής, πρώτα σε πολιτικό αλλά και σε γενικό κοινωνικό επίπεδο, μιας κοινωνίας που αναδύεται σιγά-σιγά μετά τον εμφύλιο:

Δεκαετία του 1960, λίγο πριν από τη δικτατορία: έντονη πολιτικοποίηση, με αγώνες και κινητοποιήσεις της αριστεράς που προσπαθεί να ξεφύγει από την ήττα του εμφυλίου και να διεκδικήσει τους στόχους και τα όνειρά της. Στον αντίποδα το αυταρχικό κράτος της δεξιάς προσπαθεί να εμπεδώσει και να σταθεροποιήσει τα κεκτημένα, χρησιμοποιώντας μέσα όπως φυλακίσεις, εκτοπίσεις και εξορία για πολιτικούς λόγους, που σήμερα φαίνονται αδιανόητα. Σε χαρακτηριστική σκηνή ο εξαδελφός Χρήστος-αριστερός, βλέποντας έναν αρχιφύλακα συνάδελφο του Χρήστου-αστυφύλακα να έρχεται ξαφνικά στο σπίτι ετοιμάζεται να πάρει μαζί του ρούχα και κουβέρτες που θα του χρειαστούν στην εξορία που νομίζει ότι πηγαίνει.

Σε κοινωνικό επίπεδο αναδεικνύονται οι διαφορές της μικρο-αστικής τάξης που παίρνει κάποιο σχήμα, σε σχέση με τα λαϊκά στρώματα που προϋπάρχουν και αγωνίζονται να ανέβουν και να καταλάβουν περισσότερο ζωτικό χώρο. Αυτοκίνητα, εντυπωσιακά σπίτια, υπηρετικό προσωπικό, μοντέρνες σχέσεις και ερωτικά τρίγωνα από τη μια και αγώνες για επιβίωση και για γενική βελτίωση των συνθηκών ζωής από την άλλη. Ταυτόχρονα η πρώτη γενιά «αυθαιρέτων» δημιουργεί πλέον παράδοση και η λειτουργία της «αντιπαροχής» βάσει τα θεμέλια της κατοπινής άναρχα δομημένης Αθήνας όπως τη γνωρίσαμε στη συνέχεια.

Χαρακτηριστική είναι επίσης και η αναφορά στην ευνοιοκρατία και το ρουσφέτι μέσα από την κωμική εξέλιξη του έργου: για τη βελτίωση της θέσης του υπαλλήλου στο δημόσιο, εν προκειμένω στην Αστυνομία που υπηρετεί ο Χρήστος-αστυφύλακας, δεν αρκεί η προσπάθεια, η ικανότητα και τα προσόντα. Χρειάζεται ακόμη και η σωστή επαφή, ο σωστός άνθρωπος, το χαρακτηριστικό 'δόντι', ο 'μπάρμπα στην Κορώνη', που θα μεσολαβήσει τον κατάλληλο χρόνο, ώστε η θέση του κάθε Χρήστου να αναβαθμισθεί. Δημιουργείται έτσι ο φαύλος κύκλος που συνεχίστηκε και τα επόμενα χρόνια συμβάλλοντας έτσι στην πτώση και στην κρίση, πολιτική, οικονομική, ηθική και κοινωνική που γνωρίζει τα τελευταία χρόνια η χώρα μας.

Τα παραπάνω στοιχεία δεν παρουσιάζονται με εκκωφαντικό και επιδεικτικό τρόπο, και είναι δύσκολο ίσως και να ισχυριστεί κανείς ότι παρουσιάζονται σκοπίμως. Αντίθετα, οι διάφορες όψεις της καθημερινής ζωής που πλαισιώνουν τη δράση της φαρσοκωμωδίας παρουσιάζονται με στυλ ντοκουμαντέρ. Όμως υπάρχουν και επιτρέπουν στον προσεκτικό παρατηρητή-θεατή να παρακολουθήσει μια παράσταση που πέρα από το επίπεδο της απλής διασκέδασης, εμπεριέχει και στοιχεία της δεκαετίας του 1960, σχεδόν μισόν αιώνα πίσω μας. Το γεγονός αυτό μας επιτρέπει να ξαναδούμε με κριτική ματιά μια εποχή που ζήσαμε και που σημάδεψε την πορεία της χώρας μας ως σήμερα.

Η Ομάδα

30 Χρόνια Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι

Τον Φεβρουάριο του 1984 ξεκίνησε η περιπέτεια του Ελληνικού Θεατρικού Εργαστηρίου στις Βρυξέλλες (Atelier Théâtral Grec, Bruxelles) που συνεχίζεται έως σήμερα. Το πρώτο έργο ανέβηκε τον Ιούνιο του 1985, αφού χρειάστηκε κάποιος χρόνος για τις απαραίτητες διαδικασίες για τη σταθεροποίηση της Ομάδας και την επιλογή του κατάλληλου έργου. Το έργο αυτό ήταν ένα άπαιχτο έως τότε έργο του Γιώργου Σκούρτη, «Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης» και ο συγγραφέας τίμησε με την παρουσία του την πρώτη αυτή ιστορική παράσταση. Από τότε η Ομάδα ανέβασε με τον αυθορμητισμό και τη δυναμική του ερασιτέχνη πολλά έργα του Ελληνικού ρεπερτορίου, από κλασικά όπως οι «Εκκλησιάζουσες» του Αριστοφάνη έως σύγχρονα έργα νέων δημιουργών, όπως το «Μια τεράστια έκρηξη» του Βασίλη Μαυρογεωργίου.

Ένα σημαντικό μέρος της δουλειάς της Ομάδας αποτέλεσε το θέατρο «και για παιδιά και με παιδιά». Πολλές γενεές παιδιών από 5 ετών έως 17 πέρασαν από τη σκηνή του θεάτρου από το 1996 έως το 2008 και γαλουχήθηκαν στα μυστικά της εξαιρετικής αυτής τέχνης πλουτίζοντας τον εαυτό τους, αλλά και διασκεδάζοντας το κοινό των Βρυξελλών.

Φέτος το τριήμερο της Πρωτομαγιάς 2015 γιορτάσαμε στις Βρυξέλλες τα 30 χρόνια ύπαρξης και λειτουργίας του Ελληνικού Θεατρικού Εργαστηρίου. Επιλέξαμε για την περίπτωση δύο μονόπρακτα, το «Αλμυρός Ουρανός» του Άκη Δήμου και τον «Καπνοκράτορα» του Ανδρέα Στάικου, καθώς και την επανάληψη του έργου της Χρύσας Σπηλιώτη «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική» με το οποίο και βραβευτήκαμε στο 30ό Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας. Το έργο μάλιστα του Άκη Δήμου, «Αλμυρός Ουρανός» ανέβηκε για πρώτη φορά, ένα συμβολικό γεγονός, που θυμίζει το επίσης άπαιχτο πρώτο έργο της Ομάδας το 1985. Πιστεύουμε ότι έτσι γιορτάσαμε τα 30 χρόνια της λειτουργίας της Ομάδας με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Στη συνέχεια και στα πλαίσια του εορτασμού των 30 χρόνων μας συμμετείχαμε στο 5^ο Ερασιτεχνικό Φεστιβάλ Θεάτρου της Ιεράπετρας, με το έργο «Καπνοκράτωρ» του Ανδρέα Στάικου. Η επιλογή της Ομάδας μας έγινε ανάμεσα σε 30 υποψηφιότητες και το έργο παρουσιάστηκε με έργα άλλων 6 ερασιτεχνικών ομάδων από όλη την Ελλάδα παίρνοντας δύο διακρίσεις: Βραβείο Β΄ Γυναικείου ρόλου, και έπαινο για τον Α΄ Γυναικείο ρόλο.

Το έργο των Γιαλαμά-Πρετεντέρη «Η Κόμισσα της Φάμπρικας» είναι το τελευταίο έργο στα πλαίσια του εορτασμού των 30 χρόνων μας.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Σεπτέμβριος 1987, Ζάκυνθος και Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσιλιηρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμάκη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαής και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάμπια Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
- 25) **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
- 26) **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
- 27) **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες

- 28) **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
- 29) **Ο Γενικός Γραμματέας, του Ηλία Καπετανάκη**, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
- 30) **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή από τις "1000 και μια νύχτες" και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
- 31) **Τραγούδι για δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
- 32) **Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο**, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
- 33) **Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας**, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
- 34) **Το Πέναλτυ**, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
- 35) **Ερωτόκριτος**, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
- 36) **Μια συνάντηση κάπου αλλού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
- 37) **Εχθροί εξ αίματος**, του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
- 38) **Ο Υπάλληλος**, του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
- 39) **Desperados**, του Γιώργου Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες
- 40) **Τα λουλούδια στην κυρία και Destiny**, μονόπρακτα του Άκη Δήμου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2012, Βρυξέλλες
- 41) **Οι φοιτητές**, του Γ. Ξενόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2012, Βρυξέλλες
- 42) **Φουσκοθαλασσιές**, του Δημήτρη Μπόγρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2013, Βρυξέλλες
- 43) **Αξύριστα πιγούνια**, του Γιάννη Τσίρου Ιανουάριος 2014 Βρυξέλλες και **Ποιος ανακάλυψε την Αμερική** της Χρύσας Σπηλιώτη, Ιανουάριος 2014, Βρυξέλλες και Μάρτιος 2014, Καρδίτσα και Σοφάδες Καρδίτσας, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά.
- 44) **Μια τεράστια έκρηξη**, του Βασίλη Μαυρογεωργίου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2014, Βρυξέλλες
- 45) **Αλμυρός Ουρανός** του Άκη Δήμου Μάιος 2015, Βρυξέλλες και **Καπνοκράτωρ** του Ανδρέα Στάικου, Μάιος 2015, Βρυξέλλες και Οκτώβριος 2015 Ιεράπετρα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά.

Η ομάδα μας συμμετείχε μέχρι σήμερα σε τρία διαγωνιστικά Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου:

- *Με το έργο "Νταλικά" της Κωστούλας Μητροπούλου στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου.*
- *Με το έργο "Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;" της Χρύσας Σπηλιώτη στο 30ό Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2014 και διακρίθηκε με το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου (για δύο μέλη μας), το βραβείο Μουσικής Επένδυσης και έπαινο Σκηνοθεσίας.*
- *Με το έργο "Καπνοκράτωρ", του Ανδρέα Στάικου στο 5ο " Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Ιεράπετρας τον Οκτώβριο του 2015 και διακρίθηκε με το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου και έπαινο Α' Γυναικείου Ρόλου.*

Ευχαριστίες

Ευχαριστούμε τον πολυχώρο «ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ» και το «Newsville» για τη βοήθεια στην προώθηση της παράστασης καθώς και τον Γιάννη Γαβρά (ομάδα «Y-Grec») για την ευγενή παραχώρηση –ακόμη μία φορά- μέρους των σκηνικών.